నా మనసు శూన్యమైంది.
నా జీవన సహచరి ఈ భవబంధాలను తెంచుకొని వెళ్ళిపోయింది.
నా తీరని కోరికకు రెక్కలొచ్చి, నా సగభాగమైన భార్యముందు మోక రిల్లి కుప్ప కూలింది.
కన్ను మూసి తెరిచేలోగా నా కంటి వెలుగే కాదు, నా కనురెప్పల మధ్య నిలిచి, నన్ను వూరడించే కన్నీటి చుక్కయిన నా సౌమిత్రి వెళ్ళి...పో...యింది...

- ముచ్చర్ల రజనీ శకుంతల

పిలవాలని వుంది

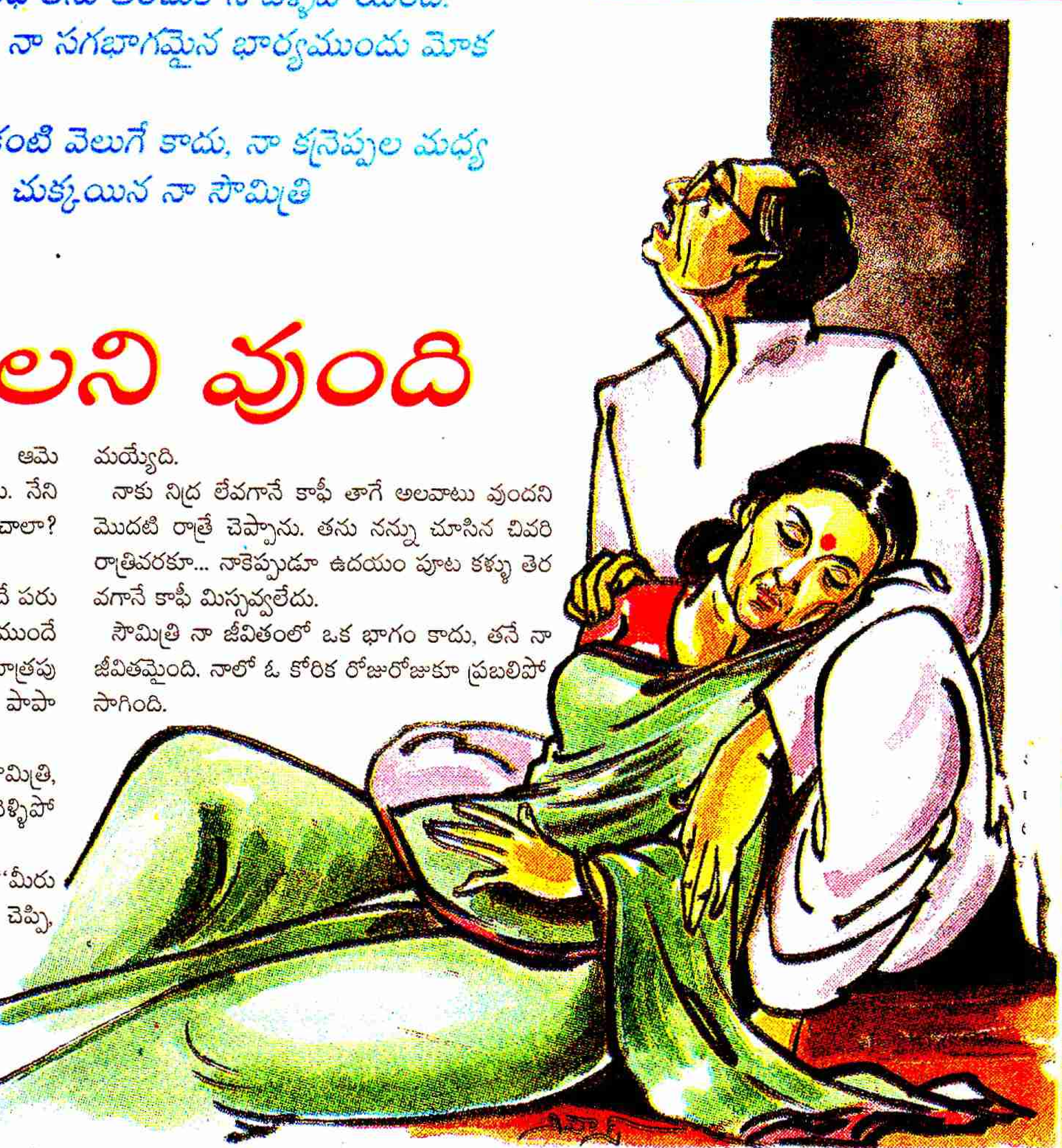

సౌమిత్రి శరీరం మంచులా చల్లబడింది. ఆమె మనసు అంతకన్నా చల్లనైనదని నాకు తెలుసు. నేనిప్పుడు ఏడ్వాలా? కన్నీరు మున్నీరుగా విలపించాలా? చిత్రంగా నాకు ఏడుపు రావడం లేదు.

నా అవసరాలను గుర్తెరిగి, నేను పిలవకముందే పరుగెత్తుకొచ్చి, నా ముందు నిలిచి, నేను అడగకముందే నాక్కావల్సినవన్నీ అమర్చిపెట్టి, నా వూహామాత్రపు ఆలోచనకు తను స్పందించి, నన్నో పొత్తిళ్ళలోని పాపాయిలా చూసే సౌమిత్రి... నాకిక లేదు.

నాతో నలభయ్యేళ్ళు కాపురం చేసిన సౌమిత్రి, కనీసం మాటమాత్రమైనా చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయింది.

తనని నోరారా పిలవకుండానే వెళ్ళిపోయింది. "మీరు నన్ను పేరుపెట్టి పిలిచే అవకాశం మీకివ్వనని చెప్పి, తన మాట నెగ్గించుకొని మరీ వెళ్ళిపోయింది.

* * *

నలభయ్యేళ్ళ క్రితం సౌమిత్రి భార్యగా నా యింటి గడపలోకి, సగ భాగంగా నా మనసు గదిలోకి అడుగుపెట్టింది.

అమ్మ జ్ఞాపకం నాకు లీల మాత్రంగా కూడా లేదు. ఎందుకంటే నేను పుట్టగానే అమ్మ చనిపోయింది. నాన్నే అన్నీ అయి పెంచాడు. నేను ప్రయోజకుడ్ని అయి, అతని ఆశీర్వాదం తీసుకోకముందే నన్ను విడిచి అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ విశాల ప్రపంచంలో ఒంటరిగా బ్రతికే నాకు ఓ తోడు కావాలని ఆఫీస్ స్టాఫ్ పట్టుబడితే, సౌమిత్రిని చూసి, మనసు పడి, పెళ్ళి చేసుకున్నాను.

మొదటి రాత్రే ఓ పిచ్చి ప్రశ్న వేసేను. "నేనంటే నీ కిష్టమేనా? అని... సౌమిత్రి కోపగించుకోలేదు. పెళ్ళయ్యాక వేయాల్సిన ప్రశ్నా ఇది?" అని అసహ్యించుకోలేదు. నా గుండెల మీద తలపెట్టి... ...

"అవును... మీరంటే బోల్డు యిష్టం..." అంది.

"నిజమా... అయితే ఎంతిష్టం?" మరీ పిచ్చి ప్రశ్న అడిగాను.

దానికి బదులు చెప్పలేదు సౌమిత్రి. ఆమె కన్నీళ్ళతో తడిసిన నా గుండే చెప్పింది. ఆమె కన్నీళ్ళు నా హృదయ భాగాన్ని తడిపేసాయి. అప్పుడర్థమైంది. ఆమె నా గుండె గదిలోకి వచ్చేసిందని. నా మనసు చుట్టేసిందని!

నేను కళ్ళు తెరవగానే నాక్కనిపించేది సౌమిత్రి. రాత్రి ఎంత ఆలస్యంగా నిద్రపోయినా, పెందరాళే నిద్ర లేచి, తలార స్నానంచేసి, కాఫీ కప్పుతో నాముందు ప్రత్యక్ష మయ్యేది.

నాకు నిద్ర లేవగానే కాఫీ తాగే అలవాటు వుందని మొదటి రాత్రే చెప్పాను. తను నన్ను చూసిన చివరి రాత్రివరకూ... నాకెప్పుడూ ఉదయం పూట కళ్ళు తెర వగానే కాఫీ మిస్సవ్వలేదు.

సౌమిత్రి నా జీవితంలో ఒక భాగం కాదు, తనే నా జీవితమైంది. నాలో ఓ కోరిక రోజురోజుకూ ప్రబలిపోసాగింది.

తనని పేరు పెట్టి పిలవాలనే కోరిక.

"సౌమిత్రీ కాఫీ... సౌమిత్రీ చొక్కా... సౌమిత్రీ టిఫిన్... ... యిలా ఏదో ఒకటి తన పేరుపెట్టి పిలిచి అడగాలన్న కోరిక.

ఏ రోజూ నా కోరిక తీరలేదు. పిల్లలు పెద్దవాళ్ళై, నేను తాతయినా కూడా.

నాకా అవసరం సౌమిత్రి కలగనీయలేదు.

* * *

ఓరోజు కావాలనే నాలుగ్గంటలకే అలారం పెట్టుకుని మరీ లేచాను. లేస్తూనే "సౌమిత్రీ కాఫీ..." అని కేకేయాలని... నా కోరిక... కానీ, నాకా అవకాశం తను యిస్తేనా?

నేను కళ్ళు తెరవగానే ఎదురుగా కాఫీ కప్పుతో నా సౌమిత్రి...

'ఇదెలా సాధ్యం సౌమిత్రీ...' అని అడగాలనుకున్నాను. ఆ అవకాశం కూడా నాకిస్తేనా?!

"నేను మూడు గంటలకే అలారం పెట్టుకొని లేచాను" అంది ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

నా ప్రతీ అవసరం ఆమె శరీ[illegible]. నా కనుసన్నల మధ్య మెదిలే [illegible].

నా మ[illegible] మధ్య [illegible] చాలు. మరుక్షణ[illegible].

నా యిష్టాలూ, అవసరాలూ అన్నీ నేను ఎదురు చూడకుండానే నా ముందొచ్చి నిలుస్తాయి.

* * *

ఎలాగైనా నేను గెలవాలి...

నా కోరిక మీకు సిల్లీగా అనిపించొచ్చు. కానీ నాకు ఉక్రోషం కలిగిస్తోంది. ఆరోజు పనిగట్టుకొని సౌమిత్రి నిద్రపోయాక, బీరువా దగ్గరకి వెళ్ళి నా చొక్కాలకు వున్న గుండీలన్నీ ఫట్ ఫట్మని తెంపేసాను.

తెల్లారి నేను లేచి స్నానం చేసి చొక్కా వేసుకొని, కావాలనే నా చొక్కా గుండీల వైపు చూసి, "సౌమిత్రీ...అని ఓ కేకేస్తాను... అన్నీ అమర్చానని తన గర్వం... ఏమిటండీ..." అంటుంది తను... "యిదేంటి సౌమిత్రీ... నా చొక్కాకు గుండీలు లేవు.. అంటాన్నేను.

తెల్లమొహం వేస్తుంది.

అప్పుడు గెలుపు తనదే.

ఆ ఆలోచనే నాకు సంతృప్తినిచ్చింది.

హాయిగా నిద్రపోయాను.

పొద్దున్నే హుషారుగా నిద్ర లేచి, స్నానంచేసి చొక్కా తగిలించుకున్నాను. గుండీల్లేవ్... ఆ విషయం నాకు తెలుసు...

"సౌమిత్రీ..." పిలవబోయేను. కానీ అప్పటికే ఆలస్యమైంది.

ఎదురుగా సౌమిత్రి.

చేతిలో చొక్కా... కొత్త చొక్కా...

"మీ చొక్కాకి గుండీలు తెగిపోయాయి.... యిది గోండి కొత్త చొక్కా..." అంది.

నేనలాగే చూస్తూండిపోయేను.

ఈ మనిషిని నేను పేరుపెట్టి పిలిచి, వంక పెట్టలేనా?

★ ★ ★

ఆరోజు రాత్రి... తన నడుం ఒంపులో తలదాచుకొని అడిగాను.

"నిన్ను పిలిచి, నా అవసరం చెప్పాలని కోరిక... అదెప్పుడు తీరుతుంది?"

"అది తీరదు... మీ అవసరాలు తీర్చలేనినాడు, మీ అవసరాలు గుర్తించలేని నాడు... నేను చనిపోయినట్టే... చచ్చేవరకూ... నేనే గెలుస్తాను..." అంది నన్ను తన గుండెల మీద సేద తీర్చి.

ఎందుకనో కళ్ళు తడి అయ్యాయి.

★ ★ ★

పిల్లలు పుట్టారు.

పెద్దయ్యారు... వుద్యోగాల్లో సెటిలయ్యారు.

కానీ, నా కోరిక మాత్రం తీరలేదు. నా భార్యని పేరు పెట్టి పిలిచి, నాకిది కావాలి? అని అడిగే అవకాశం నాకు యివ్వలేదు.

నేను తనని పిలిచేలోగా, తను నా అవసరాలను సమకూర్చి పెట్టేది.

ఏ మనిషి అయినా తనకు అనుకూలంగా, కన్వీనియంట్‌గా సిద్ధాంతాలను మార్చుకుంటాడు. అలా కాకుండా తన మనసులో భావాన్ని, తనలోని నిజాయితీని, ఎఫెక్షనేటివ్ థింకింగ్‌ని బ్రతికించుకునే ప్రయత్నం చేసేవాళ్లు అరుదు.

ఆ అరుదైన వ్యక్తి నా సౌమిత్రి కావడం నాకు గర్వకారణం.

★ ★ ★

కాలక్రమేణా...

సౌమిత్రి బామ్మ అయింది.

నేను తాతయ్యనయ్యాను.

అయినా పెళ్ళయిన ఈ నలభయ్యేళ్ళలో నేను సౌమిత్రిని పిలిచింది ఏ కొద్దిసార్లో అయి వుంటుందంతే.

పిలిచే అవకాశం తనిచ్చేది కాదు.

పిలిచే అవసరం నాకు కల్పించేది కాదు.

ఎదిగేకొద్దీ, ఒదిగే సౌమిత్రిని చూస్తే నాకు గర్వంగా వుంటుంది.

★ ★ ★

ఓరోజు అడిగేసాను. "సౌమిత్రీ... నా కోరిక ఎప్పుడు తీరుతుంది? నేను నిన్ను పిలిచే అవకాశం యివ్వవా?" అని.

దానికి చిర్నవ్వుతో సౌమిత్రి ఏమన్నదో తెలుసా...

"మీ మనసులోని ఆలోచన, మీ పెదవుల వరకూ ప్రయాణించి, స్వర పేటిక పనిచేసి నాకు చెప్పక ముందే, నేను మీ మనసులోని ఆలోచనకు కార్యరూపాన్ని యివ్వాలి! అది నా కోరికండీ...! 'సౌమిత్రీ! నాకు ఉప్మా చేసి పెట్టివూ... అని అడిగాక, మీకు ఉప్మా చేసిపెడితే నాకేం తృప్తి ఉంటుంది."

"మీకు ఉప్మా తినాలనిపిస్తుందని నా మనసు

నేను ఓడిపోవాలని కోరుకోవడం వెనక, ఆమె మనసులో ప్రేమ ఎంత వుందో అర్థమైంది. నా మనసు ఆర్ద్రమైంది. తను గెలిచి, నన్ను గెలిపించింది.

గ్రహించి, మీకా కోరిక కలిగేలోగా, నేను చేసి పెట్టగలిగితే నాకానందం, అందుకే ఈ విషయంలో నేను ఓడిపోదల్చుకోలేదు... చచ్చేవరకూ..."

అన్నమాట ప్రకారం తను గెలిచింది.

నేను ఓడిపోవాలని కోరుకోవడం వెనక, ఆమె మనసులో ప్రేమ ఎంత వుందో అర్థమైంది. నా మనసు ఆర్ద్రమైంది. తను గెలిచి, నన్ను గెలిపించింది.

ఏ భర్తకయినా తన మనసెరిగి నడుచుకునే భార్య దొరకడం అదృష్టం కాక మరేమిటి?

★ ★ ★

అర్ధరాత్రి వరకూ నాతో కబుర్లు చెప్పింది. "అరవయ్యేళ్ళ ఈ వయసులో... ఎందుకో అమ్మ గుర్తొస్తుంది సౌమిత్రీ..." అని నేను అనేలోగానే, నా మనసు పుస్తకం చదివేసినట్టుగా తను ఒడిలో పడుకోబెట్టుకొని... నన్ను నిద్ర పుచ్చింది...

అమ్మ పొత్తిళ్ళలోని వెచ్చదనం, భార్య ఒడిలో అనుభవించడం నా అదృష్టం... ఎంతమందికి అమ్మ ప్రేమ, భార్య అనురాగం ఒకేసారి అనుభూతయ్యే అవకాశం దొరుకుతుంది?

అలాంటి నా జీవన సహచరి... నాతో మాటమాత్రమైనా చెప్పలేదు.

★ ★ ★

కళ్ళు తెరుస్తూనే అలవాటుగా ఎదురుగా సౌమిత్రి కనిపించక పోవడంతో, నేను గెలిచానన్న ఆనందంతో... "సౌమిత్రీ... కాఫీ..." అని పిలవబోయి, నా కాళ్ళకు తగిలిన సౌమిత్రి తలను చూసి షాకయ్యాను. టీపాయ్‌మీద కాఫీ చల్లారిపోయి వుంది. తను చనిపోయే ముందు కాఫీ కూడా అందించింది.

కాళ్ళ దగ్గర చల్లగా తగిలింది సౌమిత్రి శరీరం, ఏ వేకువఝామో... నా పాదాలు నొక్కుతూ, నొక్కుతూ... అలాగే నా పాదాల మీద తల వాల్చి... తనువు చాలించింది.

★ ★ ★

సౌమిత్రి నాకిక లేదు.

నా అవసరాలు గుర్తించి, "సౌమిత్రీ... నాకిది కావాలి... అని నోరారా పిలిచి, అడగకముందే, అన్నీ అమర్చిన సౌమిత్రి... తను నా చివరి శ్వాస వరకూ అవసరమని తెలిసినా, తను లేకుండా నేను బ్రతకలేనని తెలిసినా... ఎందుకీ... నాకు దూరంగా, ఈ భవబంధాలను తెంచుకొని వెళ్ళిపోయింది.

సౌమిత్రి ఓడిపోయిందా...?

"సౌమిత్రీ... నాకు నీ అవసరం ఉంది. నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకలేను... నా అవసరం గుర్తించకుండా వెళ్ళిపోయి... నువ్వు ఓడిపోయావు..."అని ఎలుగెత్తి అరిచి, నా సౌమిత్రిని నిలదీయాలని వుంది.

నా సౌమిత్రిని పిలవాలని వుంది.

పిలిచి నిలదీయాలని వుంది.

అంతవరకూ... కుంభవృష్టిలా కన్నీళ్ళను కురిపించాలని వుంది.

ఘనీభవించిన విషాద మేఘం కరిగిపోదేమి?

కన్నీళ్ళలో, నేల రాలిపోవేమి?

దేవుడా... నాకిప్పుడు ఏడ్వాలని వుంది.

నా సౌమిత్రి మీద పడి వెక్కివెక్కి ఏడ్చే వరమివ్వవూ... అని ఆ దేవుడ్ని వేడుకుంటున్నాను.

నా గుండె గొంతుకను చీలుస్తూ... నా సౌమిత్రిని పి...ల...వా...ల...ని... వుం...ది. ★